

Katedra divadelní vedy

Posudek školitele na diplomovou práci Veroniky Sochorové *Divadlo Minor po roce 1989 (Proměny inscenačního stylu)*

Diplomová práce Veroniky Sochorové vznikala poměrně dlouho – více než půldruhého roku –, nicméně mezi jednotlivými dílčími stádii jejího vývoje byly nemalé časové rozepstupy a její finální podoba vznikla v posledních týdnech, ba dnech před jejím odevzdáním. Jako školitel jsem tak byl s prací sice průběžně seznamován, mohl jsem ji komentovat a sdělovat autorce své výhrady, nicméně výslednou podobu práce – tedy včetně jejího úvodu a závěru – jsem měl možnost zhlédnout až v odevzdané podobě.

Diplomová práce je věnována jednomu z významných tuzemských divadel pro děti, jehož tvorba vykazuje rysy „loutkového a alternativního divadla“. Autorka se pokusila v první kapitole stručně, leč poměrně výstižně pojmenovat vývoj a prehistorii divadla před následně zkoumaným obdobím (tj. obdobím po roce 1989) – následně se pokusila skrze profily ústředních režisérských osobností (de facto uměleckých šéfů) divadla – K. Makonje, J. Jirků, D. Drábka a J. Adámka, přičemž obecnou charakteristiku každého z nich se pokusila dokladovat jakýmsi pokusem o hlubší analýzu jedné, vybrané inscenace.

Takovýto přístup by, dle mého, mohl být adekvátní diplomové práci, nicméně výsledná podoba jednotlivých profilových kapitol zůstává přece jen v podobě spíše obecných náčrtů a letmě načrtnutých analýz. Bylo by vhodné ještě analýzy prohloubit – jako se to autorce daří částečně v kapitole věnované J. Adámkovi, kdy se věnuje podrobněji např. i vztahu mezi textem/scénářem a jeho inscenační podobou.

Katedra divadelní vedy

Autorka pracuje se zcela pertinentní literaturou, získala přístup k většině podstatných materiálů, bohužel se jí však ne zcela daří vytěžit z recenzí, zpráv a referencí více než mozaiku různých (a ne vždy zcela rozdílných) pohledů. Osobně bych uvítal – a v průběhu konzultací jsem tak autorku i instruoval – kdyby se podařilo čtenáři nabídnout o poznání hlubší vhled do zkoumaných inscenací.

V samotném Závěru pak, opět bohužel, jsou získané informace spíše jen opět obecně zopakovány a konstatovány. Jako školitel jsem tak – jsa tedy v poněkud ambivalentní roli – nucen konstatovat, že práce obecně sice splňuje formální požadavky kladené na diplomovou práci (ačkoli její stylistika by si zasloužila ještě nemálo revizí), ale bylo by v mnoha ohledech možné – a s ohledem na to, že se jedná o práci diplomovou a nikoli bakalářskou, snad i žádoucí – ji dopracovat, prohloubit a doladit.

Přes výše uvedené výhrady však práci doporučuji k obhajobě, nicméně navrhuji hodnocení: dobře.

V Praze 16. srpna 2012

Mgr. Petr Christov, Ph.D.